

ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) saa varmt anbefalede —, ogsaa maa være sikre paa, at Frugterne af denne Flid og Sparsommelighed kan bevares for dem og ikke berøves dem hverken ved Svindlere, Bedragere eller ved uforsvarlig Ordning af vort Pengevæsen. Vi har den Opfattelse, at Staten burde ordne hele dette Anliggende, og at man meget vel paa nærværende Tidspunkt kunde gaa til at lade Staten gribe ind her.

Forskellige af de Herrer, der havde Ordet forleden Dag under Banklovens Forhandling, gjorde gældende, at Paakaldelse af Staten og Vedtagelse af Statsgaranti overfor Sparere kun var noget, man havde indladt sig paa een Gang, nemlig under Bankmisereen her i København, og at det gør Staten aldrig mere. Det er den Slags Paastande, jeg ikke tillægger synderlig Værdi, thi det, der skete den Gang indenfor Bankverdenen i København, og som nødvendiggjorde Statens Garanti overfor en hel Række store Pengeinstitutter, var Ting, som man jævnligen vil blive Vidne til indenfor det nuværende Samfund. Bliver jeg og det Parti, jeg tilhører, atter sat overfor det Forhold, at man ikke uden Statsgaranti er i Stand til at hindre en Katastrofe af den Natur som den, der vilde være opstaaet, hvis Rigsdagen ikke den Gang var traadt til, er vi rede til paa ny at gøre det samme, som vi gjorde den Gang. Men idet vi fremhæver, at Katastrofer af den omtalte Art er en naturlig Følge af det privat-kapitalistiske Samfundssystem, ønsker vi at understrege, at man ved vor Lovgivning burde gaa til Bunds i Sagen og anerkende, at der maa træffes meget mere fyldestgørende Foranstaltninger med Hensyn til vort Pengevæsen end dem, der skal gennemføres ved de Love, vi i disse Dage beskæftiger os med vedrørende Banker og Sparekasser. Jeg kunde tænke mig, at man havde gjort gældende i den i sin Tid nedsatte Kommission, at Staten skulde inddrage vore Sparekassers Reserverfunds og derefter paatage sig Garantien for samtlige Spareindskud. Jeg synes, at det var en Maade, hvorpaa man kunde skabe den Betyggelse, som alle ønsker at faa tilvejebragt, og som netop vil bervirke, at Sparelysten forøges.

Men Lovforslaget foreligger nu i en Form, om hvilken jeg maa sige, at der ikke der er sket nogen Forringelse i Sammenligning med det Bank- og Sparekassekommissionen udarbejdede, og det, der oprindelig er fremsat her i Tinget. Jeg maa

tværtimod, ligesom det ærede Medlem fra Bjerre, erkende, at der paa en Række Punkter er sket Forbedringer. Det er sjældent, vi har Lejlighed til at udtale vor Anerkendelse overfor det andet høje Ting i saa Henseende, men Ret skal være Ret, og sikkert er det, at denne Sag i det andet høje Ting ikke er blevet mishandlet saaledes, som vi desværre ofte maa konstatere, at Tilfældet er med de fleste andre Sager, der kommer til os derfra.

Det ærede Medlem fra Bjerre berørte et Spørgsmaal, som jeg ogsaa vil gøre nogle Bemærkninger om. Det er Spørgsmaalet om de selvsupplerende Sparekasser. Det ærede Medlem hævdede, at den Bestemmelse, som var indført i Lovforslaget i Landstinget — jeg formoder ved en heldig Indgriben af den højtærede Handelsminister —, havde vakt Mishag ude omkring i Sparekasserne. Deri kan jeg ikke være enig med det ærede Medlem, thi jeg tror ikke, det er rigtigt, naar man siger, at Sparekasserne er misfornøjede med disse Bestemmelser. Det er sikkert kun de 3—4 Herrer, der egenmægtig sidder og supplerer vore Sparekasser, thi Sparekassernes Indskydere og Laantagere er sikkert i høj Grad tilfredse med, at Ministeren har opnaaet at forbedre Kommissionens Forslag paa dette Punkt.

Det ærede Medlem nævnede, at Kommissionen havde foreslaaet, at Ministeriet skulde være bemyndiget til at udnævne et Medlem af Raadet for disse selvsupplerende Sparekasser, hvorefter vi har ialt ca. 100 her i Landet. I Landstinget har man forandret denne Bestemmelse, jeg antager væsentligst ved Ministerens energiske Medvirken, derhen, at der nu skal være et Repræsentantskab paa mindst 25 Medlemmer, men ganske vist — og det beklager jeg — udelukkes det offentliges Medvirken ved Udnævnelsen af disse Personer, idet det er de nuværende selvsupplerende Bestyrelser, der vælger Repræsentantskabet, hvorefter dette supplerer sig selv. Ganske vist er det jo Meningen, og deri ligger der naturligvis nogen Betyggelse, at de paagældende Valg skal godkendes af Ministeriet. Jeg stillede i Bankkommissionen sammen med det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) et Ændringsforslag om, at Selvsupplering af Direktion, Forretningsførelse og Bestyrelse ikke mere maatte finde Sted, og at der for Sparekassers Vedkommende, hvor den ved Lovens Ikrafttræden fandt Sted, ved Indenrigsministeriets Foranstaltning skulde foretages Valg af et Repræsentantskab, saaledes at Rigs-